

Poštnina plačana v gotovini.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto I.

1931.

Štev. 12.

Posamezna številka 50 p. Celoletna naročnina 6 Din. Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. - Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani

Miklavžev večer.

Praznik brezmadežne Gospe.

Živel je nekoč otrok, ki je bil zelo žalosten, ker mu je hudobija sveta prinesla toliko trpljenja. Sovražil je hudobijo, pa vendar je čutil, kako je v njeni oblasti in kako postaja polagoma tudi sam hudoben in grd. Pa vendar je hrepenel neprestano po čistosti in lepoti.

Bilo je v božičnem času, ko si je rekel otrok: »Odšel bom v tihi zasneženi gozd; tja ne sme priti hudobija in morda postanem v beli samoti zopet dober in lep.«

Počasi in premišljeno je šel proti gozdu. Kako je bil ves srečen, ko je stopil v sneženo samoto. Popolnoma je pozabil, da je sam grd, in vsedel se je v sneg.

Tedaj pa pride po gozdni poti visoka, nedopovedljivo lepa Gospa v dolgi beli halji in svetlomodrem plašču; venec zlatih zvezd obdaja njeno glavo. Kjerkoli se dotakne njena noga zemlje, vsklije nenadoma cvetlica iz snega.

Otrok se tega videnja ni prestrašil, niti začudil se ni. Z velikimi solnčnimi očmi je pozdravil čudežno Gospo in ji vzkliknil: »Devica Marija, kako si vendar lepa!«

»Tudi ti si lep, otrok,« mu je odvrnila.

Otrok pa se je žalostno nasmehnil in je hotel pokazati na svojo siromašno, umazano obleko, pa kako se je začudil, ko je videl, da je oblečen v prekrasno belo obleko.

Nebeška Devica mu je rekla z zvonkim glasom: »Ker tako zelo hrepeniš po čistosti in lepoti, ti je dala božje Dete belo obleko.«

Tedaj se je zgrudil otrok na kolena in je skrtil svoj obraz v gubah Gospejinega plašča.

»Devica Marija,« je zastokal, »vzemi me s seboj, da ostanem vedno tako bel in lep!«

»Ne, še ni čas. Zopet boš moral iti med ljudi. Vzemi pa za spomin to belo lilijo. Pazi, da je ne izgubiš. Zakaj le ž njo boš ostal lep in nedolžen vse življenje.«

Nebeška Gospa je izginila v gozdu; otroka pa je prijel angel za roko in ga odpeljal nazaj med ljudi. Ko je stal sam pred domačo hišo, je pogledal čudežno rožo, ki mu jo je dala Marija. Toda, saj to ni roža! Ne! V rokah drži podobico, na kateri je naslikana Brezmadežna in pod njo se bleste zlate besede: »Dokler je Brezmadežna v tvojem sreću, si ti lep in nedolžen!«

**Brezmadežna Gospa,
bodi zvezda našega srca!**

Lučkarji! 8. decembra obhaja Brezmadežna svoj véliki praznik. Naj ne bo nobenega izmed vas, ki bi si za ta Marijin god ne očistil svojega srca pri sv. spovedi in ne prejel prav pobožno svetega obhajila. — Z Jezusom bo prišla tako tudi Brezmadežna v vaša srca, ki bodo po njej ostala nedolžna in lepa.

Sveti advent.

Lizika: Mamica, kdo pa je sveti Advent?

Mamica: To ni svetnik in ne svetnica. Advent je le svet čas v cerkvenem letu, to so štirje tedni pred božičem.

Lizika: Zakaj pa, mamica? Zdi se mi tako čudna ta beseda.

Mamica: Advent je latinska beseda in pomeni po naše »prihod«.

Lizika: Kdo bo pa prišel?

Mamica: Božje Dete.

Lizika: Zakaj pa moramo čakati na božje Dete ravno štiri tedne?

Mamica: Štiri tedne pa zato, ker so ljudje čakali štirikrat tisoč let, dokler se ni rodil ljubi Jezus v betlehemskem hlevčku.

Lizika: To so morali biti ljudje žalostni, ko toliko časa ni prišel!

Mamica: Pobožni in dobri so pač hrepeneli po njem in prosili nebeškega Očeta, da bi že skoraj poslal Odrešenika.

Lizika: Ti so bili pa prav taki, kot smo mi štirje: Pavelček, Janezek, Minka in jaz. Tako težko čakamo božiča.

Mamica: Tako je prav. Pa ne smete misliti le na to, kaj vam bo Jezusček podaril, ampak pred vsem, kaj boste vi njemu darovali.

Lizika: Mamica, Jezusček ima vendar vsega dovolj.

Mamica: In vendar želi, da bi mu ti dala najboljšo, kar imaš.

Lizika: Kaj pa je to? Morda moja punčka?

Mamica: Ne. — Tvoje srce.

Lizika: Kako naj mu dam srce, ko ga imam vendar v sebi?

Mamica: Ni treba, da bi ga jemala iz prsi. Dosti je, če vsak dan večkrat rečeš: »Jezusček, moje srce je tvoje!«

Lizika: To pa ni nič težkega.

Mamica: Toda, če je tvoje srce Jezusovo, potem pa mora biti v resnici dobro. Moja Lizika ne sme nič lagati, nič krasti, ne sme biti ošabna in nevoščljiva. Taka mora biti, da jo bodo vsi ljudje radi imeli. Potem bo rekel Jezus: »Srce male Lizike mi je všeč, moje je; prišel bom k njej in bom v njenem sreću stanoval.«

Lizika: Ali bom takoj zapazila, ko pride Jezus k meni?

Mamica: Seveda. Kadar se prav posebno potrudiš, da bi bila pridna, ti bo naenkrat prišlo veselje v srce in kar čutila boš, da je Jezus pri tebi.

Lizika: Ali bo prišel Jezusček tudi k Pavelčku, Janezku in Minki?

Mamica: Seveda. Božje Dete obišče vse dobre otroke, ki ga imajo radi in se njegovega prihoda veselijo.

Lizika: Mamica, sveti advent je zares lep. Komaj že čakam božiča in mojega ljubega Jezusčka.

Mali Jezus prihaja kot Knez miru.

Z njim gredo divje in domače živali v največjem prijateljstvu. Poleg leva stopa jagnje. Jezus drži v rokah palmovo vejo, ki je znamenje miru. — Želim, da bi stopil Knez miru tudi v tvoje srce. Da se bo pa to tudi zares zgodilo, je treba, da izločiš iz srca greh, ki je Jezusov sovražnik.

Miklavžev večer.

Na Miklavžev večer položijo otroci košare in sklede na okno. O polnoči pride veliki prijatelj dobrih otrok in napolni njihove košare in sklede s sladkostmi. Zgodaj se vležejo malčki k počitku, da jih parkelj ne more najti. Starši pa odidejo med tem z doma, da bi ne motili sv. Miklavža.

Za to starodavno navado je dobro vedel tudi razbojnik Miha, ki je bil eden izmed najnevarnejših svedrovcev v deželi. Nihče bi ga ne smatral za razbojnika, če ga je videl, kako počasi in slovesno stopa skozi mestne ulice. Star je že, nosi dolge sive lase in prekrasno belo brado. Vsak, ki gre mimo njega, ga ima za častitljivega starčka in se mu spoštljivo umakne. Če bi mu pa mogel kdo pogledati v srce, bi se moral zgroziti radi črnega naklepa, ki ga v njem goji: sklenil je namreč udreti v vilo bogatega tovarnarja iz predmestja.

Imel je pri sebi izvrstno železno pripravo, s katero je odpiral vrata, pa še nabasan samokres in oster nož, ki naj bi ga branila v nevarnosti. Preko rame je imel vrženo veliko vrečo.

Najprej je s silo odprl kuhinjska vrata in stopil v kuhinjo. Par trenutkov je počakal in prisluškoval — vse je bilo mirno in tiho. Žepna svetiljka mu je kazala pot preko dragocenih preprog v spalnico tovarnarjeve rodbine. Pogled v prvo sobo mu je povedal, da so postelje prazne in da ima torej povsem prosto roko. Pregledal je vse omare in predale, pa ni našel ne zlata, ne dragih kamenov. Razočaran je krenil proti sosednji sobi. Tu pa je začuden obstal. Pred njim leži v dragoceni posteljici krasna deklica. Z zlatimi laski obdani obrazek ji počiva v mehkih svilnatih blazinah. Ličeca so rožno nadahnjena, usteca se smehljajo, ročice pa so sklenjene, kot bi deklica pri molitvi zaspala. Nebeška podoba zemeljske nedolžnosti je to.

Celo stari zločinec je bil za trenotek ganjen ob pogledu na spečega otroka. Pa ne dolgo. Prestrašen se je zdrznil. Svetlobni žarki žepne svetilke, ki so padali na deklico, so jo zbudili. Nemirno si mane oči, se dvigne in strmi začudena v starega moža.

»Ali si ti sv. Miklavž?« vpraša in pogleda proti oknu. »Da, res, ti si, ker si prišel v sobo pri zaprtem oknu: to morejo le ljubi angelčki in sveti ljudje.«

Razbojnik pa se ni mogel ganiti in je stal na mestu kot prabit.

»Aha, ljubi Miklavž,« vzklikne deklica veselo, »zdaj sem te pa zalotila.« In se zasmije, polna nagajivega veselja, da je kar po sobi zazvenelo.

Tat pa se trese po vsem telesu. Osivel je v hudobijah in zločinih, pred veličastvom otroške nedolžnosti mu pa gine

Sv. Janez Krstnik z božjim Jagnjetom.

Vse adventne nedelje nas opozarja sv. Janez, naj pripravimo svoja srca na prihod božjega Jagnjeta. Prijatelj, treba bo hiteti, zakaj božič je že blizu!

pogum. Prva njegova misel je, da bi otroka umoril — toda tega ne more.

»O, ali sem te mar razjezila, sveti Miklavž?« vpraša mala žalostno. »Lepo prosim, bodi zopet dober z menoj. Kajne, saj si mi odpustil?«

Starček nemo prikima, deklica pa zavriska in zaploska z rokami. Pa kmalu je postala zopet resna in žalostna:

»Toda, sv. Miklavž, ti nimaš zlate kape na glavi in nimaš svilnatega plašča. Tudi rokavic nimaš. Joj, kako te mora zebsti! Saj se ves tresesh. Kajne, da te zebe?« Tat strese z glavo in se vzravna. »Pa kako suh si, sv. Miklavž,« nadaljuje otrok sočutno, »tako bleda so tvoja lica, nos pa koničast.«

Miha povesi zopet glavo in vzdihne. V detinskem srcu pa se je porodila nova misel: »Ti dobri sv. Miklavž, vse si razdal ubogim otrokom. Nekaj ti bom dala.«

Še isti trenotek skoči deklica iz postelje in stopi k njemu. Kakor resničen angelček je bila v svoji dolgi, snežnobeli nočni srajčki.

»Zdaj pa pojdi z menoj, sv. Miklavž,« mu reče in ga prime za roko: »O kako mrzla je tvoja roka.«

Ob tem toplen otrokovem dotikljaju je spreletela velika groza razbojnikovo telo in zašepetal je: »Očka in mamica bosta prišla.«

Deklica pa je odkimala: »Ne, ta dva prideta pozno. In tudi če bi prišla, ne bosta dobremu Miklavžu nič storila. Pridi!« In vodila ga je za roko skozi spalnico v otroško sobo, kjer je imela svoje igračke in svoj nakit. Spustila ga je. Nato je pognila iz omare velik predal in mu rekla:

»Daj mi vrečo, sv. Miklavž! — Tako. Zdaj se pa malo obrni! Zakrij si z rokami oči! Tudi mežikati ne smeš — ali si razumel?«

Stari Miha pa je mežikal kljub temu. To so bile solze, ki jih je hotel z vekami spraviti v oči nazaj; bile so to solze kesanja in najgrenkejšega skrušenja. V primeri z nedolžnim otrokom se je zdel samemu sebi tako beden in zavržen, da bi se najraje vdrl v zemljo.

Medtem pa je deklica polnila vrečo z dragocenostmi. Vrgla je vanjo zlat križec, dve zlati verižici, z biseri posuto zapestnico, srebrne žličke, skodelice iz najfinejšega porcelana, pozlačene krožnike in sto drugih stvari.

Hvala Bogu! Je že gotova. Ko je vrečo zavezala, so se ji lesketale oči v neizrekljivi sreči.

»Zdaj se pa smeš obrniti!« mu je zaklicala, »vzemi vrečo! Ali ni težka?«

Starček pa ni mogel govoriti, ampak je kakor v sanjah dvignil vrečo in si jo nadel na rame.

»Toda, sv. Miklavž, ali ne veš, kako je treba reči, kadar človek kako stvar prejme kot darilo?«

»Hvala, hvala,« je zastokal ves poln zadrege.

»Zdaj me pa nesi v posteljico, sv. Miklavž. Veš, nisem preveč težka.« In deklica je dvignila obe ročici proti njemu.

Kaj je hotel? Tudi to željo je moral otroku izpolniti. Rahlo jo je vzel v naročje, jo nesel v spalnico, kjer jo je nežno položil v belo posteljico.

»Kako ljubezniv znaš biti,« mu je rekla. »Skloni se še k meni in me poljubi!«

Hitro se je nagnil Miha, poljubil dekletce na čelo in vzdihnil: »Lahko noč!«

Dovolj je, dovolj! Molče se je opotekel v otroško sobo in se je zjokal kot otrok. Razvezal je vrečo in izločil zopet vse iz nje. Poiskal je v žepu svinčnik in košček papirja in je nanj napisal nekaj besedi...

Drugo jutro je našel gospod tovarnar na marmornati mizi v veži umazan papir s sledečimi besedami: »Vaša hčerka me je smatrala nocoj za sv. Miklavža in mi je darovala svoje dragocene stvari. Pustil sem vse v otroški sobi. Prosim, ne jemljite otroku vere, da sem bil jaz pravi sv. Miklavž. Tudi sam sem bil nekoč nedolžen deček, pa sem postal pozneje zločinec. Toda spreobrnil se bom. Ni še prepozno. Bog mi bo pomagal.«

Ne pozabite poslati.

Kaj pa vendar? Jezusovih dni! Na praznik sv. treh Kraljev jih bo g. urednik položil z veliko slovesnostjo v navzočnosti ljubljanskih otrok malemu Jezusu pred jaselce. Pošljite lističe od celega leta vsaj do 6. januarja kot tiskovino na naslov: Urednik »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4.

Hoj! Ali me poznate?

Janezek: Seveda, kdo bi te ne poznal. Štefeto Lukec si. Kaj pa vendar nosiš v torbi?

Lukec: »Lučko« nosim. Polno torbico jo imam, pa tudi tebi jo prodam, če mi daš 50 par.

Janezek: Ti si pa potem pravi apostol »Lučke«.

Lukec: Nisem apostol »Lučke«, ampak Jezusov apostol sem, ker je »Lučka« Jezusov listič.

Janezek: Povej, Lukec, kakšna bo pa »Lučka« v novem letu?

Lukec: Kakšna bo? Še lepša kot je bila v starem letu. Govoril sem z g. urednikom, pa mi je rekel, da se bo tiskalo z novim letom 20.000 izvodov »Lučke«. Vsi Jezusovi apostoli se bomo morali prav pošteno zavrteti, da bomo vse razprodali. Do zdaj je še vedno vsaka številka »Lučke« popolnoma pošla. Le urednik hrani prav skrbno par izvodov vsake številke za skrajno silo.

Janezek: Koliko bo pa stala »Lučka« v novem letu?

Lukec: Samo 50 par vsak izvod. Do avgusta pa 4 Din, če jo naroči posebej po pošti. S septembrom se prične že tretji letnik, ker bo odslej izhajala »Lučka« le med šolskim letom.

Janezek: Kaj pa povest o neugnanem Dragotu?

Lukec: Ta bo pa izhajala prav do konca leta. V prihodnji številki bo kratka vsebina cele povesti, kolikor jo je že izšlo, da jo bodo z zanimanjem brali tudi taki, ki do zdaj »Lučke« niso imeli.

Janezek: Lukec, povej mi, kako da ti »Lučko« tako rad prodajaš? Po 120 izvodov jo prodaš vsak mesec. To je zelo veliko.

Lukec: To storim vse radi Jezusa. Ti ne veš, kako prijetno je biti njegov apostol.

Janezek: Ali bi smel še jaz pomagati.

Lukec: Seveda, kar pridi. (Odideta in prodajata »Lučko« z veliko gorečnostjo.)

Sv. Miklavž nekaj skriva.

Kdor ugane kaj, bo dobil nagrado. Iz črk pod sliko sestavite dvoje Miklavževih lepih izrekov. Nagrad je nad 50. So to lepe razglednice, majhne knjižice, podobice itd. Glavna na-

grada, za katero bomo žrebali, je nadvse ljubeznivi kip Jezusčka v jaselcah. Rešitev pošljite vsaj do 8. decembra uredniku.

»Lučkarji«, le korajžno na delo!

Kdor še ni naročil, naj si naroči takoj »Otroške igrice«, ki jih je napisal p. Krizostom. Prvi zvezek obsega eno Miklavževo in dve božični. Posamezen zvezek stane 2 Din. Kdor jih naroči 10, se mu ne zaračuna poštnina, če jih pa vzame osebno, dobi en izvod navrh. Naročajo se pri upravi »Lučke« ali pa pri upravi »Glasnika presv. Srea Jezusovega«, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

»Pa bo res tudi šel!« zavpije čez nekaj hipov, vrnivša se v svojo sobo. »Je že toliko hudoben, da bo to naredil! V kakšno prekletstvo mi je ta poba! Kakšno ostudno kačo sem si grela na lastnih prsih! Lump! Ropar! Razbojnik! Pa ima prav, saj sem ga res tako naklestila, da me roka boli; gotovo se mu poznajo črne maroge; pa včeraj ga tudi nisem baš božala in je gotovo še od včeraj ves črn. Moj Bog, kaj neki poreče gospod sodnik, ki je bil že včeraj kaj malo vesel! Take mi je povedal, da bi jih od njega nikoli ne pričakovala in mu jih tudi nikoli ne odpustim... Le odkod je izvedel, da mi je oče malega lopova dal shraniti denar za svojega sina? Rotila sem se pri vsem, kar mi je svetega, da je vse skupaj peklenska izmišljotina, ostudno obrekovanje, pa se mi je zdelo, da mi kar nič ne verjame. Samo da ne bi pobu o tem kaj izblebetal! Res me stane sto ali sto dvajset dinarjev na leto! Vse ostalo pa je moj dobiček. Imam vsaj nekaj odškodnine za vso jezo, ki mi jo napravlja zoprni paglavec.«

Čez nekaj minut ji pride na misel, da bi skočila za Dragotom in ga s silo zadržala doma, da ne bi mogel do mirovnega sodnika. Pa bilo je že vse zamujeno: ko je prišla v kuhinjo, ni bilo fanta nikjer.

Mišmaška: »Kje je? Kje je ta ropar, ta razbojnik?«

Metka: »Kateri ropar, gospa? Kateri razbojnik? Nobe-nega nisem videla!«

»Saj je tukaj, saj mora biti!« kriči gospa Mišmaška vsa iz sebe.

»Tatovi! Roparji!« začne kričati še Metka in odpre vrata na cesto. »Pomagajte! Gospo hočejo zadaviti!«

Več glav se pokaže pri vratih in v oknih. Metka pa kar naprej vrešči, čeprav ji gospa Mišmaška vpije, naj bo vendar tiho. Metka pa se je potihem muzala, saj je prav dobro razumela, da je tat in ropar Drago. Nekaj sosedov je prišlo tudi v hišo, toda namesto tatov in roparjev so videli Metko v pesteh gospe Mišmaške, ki je deklo zmerjala s prismodo in ji hotela tupatam katero krepko pritisniti ali pa jo ujeti v kremplje, pa se je Metka spretno umikala. Sosedje so se

smejali, obenem pa godrnjali, zakaj jih brez potrebe vznemirjajo.

»No, lepa reč, gospa Mišmaška!« se je vtaknil vmes mesar, ki je z Metko držal, »ali še ne boste dali miru? Se še niste nakričali? Iz vaše hiše se sliši vedno le krik in vik. Jaz sem tega do grla sit, pri moji veri, da! Še moje krave toliko ne mukajo, kadar se pripravijo. Ali bo treba res še enkrat po mirovnega sodnika?«

Metka si je obraz zakrila s predpasnikom, da bi skrila smeh, gospa Mišmaška pa je besno pogledala mesarja in brez besede pokazala hrbet. Bila je v takih hudih škripcih, da si jo le spomnil na mirovnega sodnika, pa si ji ustavil jezo, posebno še, ker jo je grozno skrbelo, kaj bo, ako je šel Drago res k sodniku.

Teta je čakala, se bala in vztrepetavala ob najrahljšem šumu, Drago pa je bil stekel k Julki in ji kakor včeraj, pripovedoval vse dogodke.

»No, Julka, kaj mi pa sedaj svetuješ? Ali se moram še naprej pustiti pretepati tej brezsrčni ženski, ki je ne morem ganiti niti s potrpljivostjo niti s poslušnostjo niti s pogumom, ako me obsipa z udarci, ne da bi se pritoževal?«

Julka ginjena: »Ne, ne, Drago. To je pa že preveč, zares, to je preveč! Smeš, da celo moraš se izogniti krivičnemu in krutemu pretepanju.«

Drago živahno: »Toda kako naj se branim, ako je ne smem udariti ali pa se ji vsaj odločno upreti? Srca nima; ne gane je nobena stvar; prosil in moledoval je pa tudi nikdar ne bom, ali pa se ji celo laskal! Nak, nikdar! To bi bilo podlo, kaj takega pa ne bom storil nikoli!«

Julka ljubeznivo: »Le počasi, Drago, in ne razburjaj se, kakor da bi te priganjala h kakí podlosti. Če Bog dá, ti ne bom nasvetovala nič slabega. Gotovo te pa ne morem ščuvati, da jo udari, kakor si rekel. Potrudi se, pa boš že našel kako nedolžno sredstvo, kakor na primer ščitke. Saj si iznajdljiv, Metka ti bo pa tudi pomagala.«

»O čem pa govorita?« vpraša Mana, ko stopi v sobo. »Kako pa je to, Drago, da si že na vse zgodaj pri nas?«

Drago pove Mani zadnje dogodke.

»Najbolj pa mi je hudo,« dostavi nazadnje, »da ji moram biti hvaležen za kruh, ki mi ga reže, za obleko in za borno posteljo.«

Mana: »Prav ničesar ji nisi dolžan, ampak ona je tebi dolžna! Skoraj popolnoma sem prepričana, da ji je tvoj oče dal spraviti zate petdeset tisoč dinarjev; to je bila njegova zapuščina in ta vsota je po smrti tvojega očeta tvoja last.«

Dragota je kar vrglo s stola: »Kaj, petdeset tisoč dinarjev? Jaz da imam petdeset tisoč dinarjev! Toda ne, to vendar ni mogoče! Saj mi venomer pripoveduje, da sem berač!«

Mana: »Ker ti hoče tvoje premoženje vzeti. Pa le miren bodi, pride dan, ko ti bo morala vse povrniti. O tej reči sem izvedela šele pred kratkim in sem tudi že govorila s sodnikom ter ga prosila, naj se pobriga zate pri teti. Moj stric, tvoj oče, mi je večkrat kaj omenil o tej reči v svoji zadnji bolezni, pa samo mimogrede, ker tvoja teta Mišmaška se ga je držala kakor klop. Te dni enkrat sem pa brskala po stari denarnici tvojega očeta, ki mi jo je dal, ko je bil že zelo hudo bolan in ki sem jo hranila v njegov spomin. Nič nisem mislila, da bi utegnila vsebovati kaj važnega. Končno sem pa le dobila potrdilo o petdesetih tisočih dinarjev. Potrdilo je lastnoročno napisala tvoja teta in jaz ga varno hranim.«

(Dalje prih.)

POŠTA MALEGA JEZUSA

V oktobru napovedano nagrado dobi Šerjak Jožef, Trata, p. Cerklje pri Kranju.

Ker so spisi, kako vam je Marija pomagala, zelo zanimivi, jih bomo priobčevali še nadalje. Ne sme nihče obupati. Če danes ni priobčen njegov spis, bo pa prihodnjich.

Nekaterim ljubim prijateljčkom v odgovor.

Dorici Lebič, 4. r., Prevalje. »Jezusove dneve«, ki mi jih tako pridno pošiljaš, redno dobivam in sem vselej vesel, ko jih pregledam. Kako bo šele mali Jezus vesel tvojih križcev, ko mu bom lističe položil v jaselee.

Leopoldu Osenk, Litija. Torej 25 rožnih vencev si opravil v trojni namen, kakor si bral v oktobrski številki. Želel bi, da bi te v tem vsi »Lučkarji« posnemali. Le še piši. Tvojih vrstic bom vedno vesel.

Fridi Felser, Pepci Kukovec in Fricu Potočnik iz Frama. Ne morem vam povedati, kako vesel sem, da se me še vedno spominjate in da so vam ostale duhovne vaje v tako lepem spominu. Le pridno obiskujte vsak dan Jezusa in včasih ga tudi zame prosite.

Marici Mulej, VI. r., Celje. Kar ganjen sem, ko sem bral, kako si se spomnila v molitvah tudi tistih rajnih, na katere so vsi drugi pozabili. Bodi prepričana: verne duše Ti bodo vse to povrnile s svojo priprošnjo pri Jezusu.

Tinki Naglič, II. r. m. š., Celje. Vesela bodi, ker si v tako izvrstnem zavodu. Ko sem bral Tvoje vrstice, sem si še sam želel, da bi z vami molil liturgično sv. mašo v čast Kristusu Kralju. Sicer vas pa pridem v kratkem obiskat.

Marija vedno pomaga.

Živela sta mož in žena, oba vneta kristjana. Toda kaj kmalu se je zgodilo, da je mladi mož zašel na kriva pota. To je ubogo ženo neizmerno žalostilo. Vsak večer je pred Marijinim kipom gorela lučka, ubožica pa je na kolenih rotila in prosila Marijo, naj ji privede moža na pravo pot.

Ko tako nekega večera prilija lučki olja, se mož zahudi, rekoč: »Saj zapraviš pa tudi veliko s tem večnim kurjenjem dragocene tekočine.« Že je imela žena na jeziku pikre besede, češ, saj si ti vsega kriv. Toda pogoltnila jih je in ostala tiha.

Tisti večer je ostala žena dalje kot po navadi pred Marijinim kipom in tako prisrčno prosila nebeško mater, da se ji je zdelo, da jo mora uslišati.

Takoj nato se je utrujena podala k počitku.

Ko je drugo jutro revica vstala in hotela lučko upihnuti, je vsa začudena opazila, da je v kozarčku še ravno toliko olja, kolikor ga je bilo takrat, ko ga je prilivala. V steklenici, iz katere ga je vlivala, je opazila isto. Vsa vznemirjena je začela povpraševati posle, če ji ni kateri izmed njih prilil. Toda vse zastonj.

Brezuspešno raziskavanje jo privede do tega, da gre slednjič vprašat moža, če ni morda on to storil.

Ko je mož to slišal, se je silno začudil. In šel je ter pozvedoval toliko časa, da je prišel resnici do dna. (Marija ni dopustila, da bi olje gorelo; ona je že vedela zakaj!)

Padel je pred Marijinim oltarjem na tla in jo glasno prosil odpuščanja za svoje dosedanje neumno ravnanje.

In odslej je bil on zgled dobrega kristjana v vsej hiši.

To dogodnico mi je večkrat pripovedovala moja dobra mati, ker je bila sama priča te dogodivščine.

Vas pristrčno pozdravlja Šerjak Jožef, Trata.

Čudodelno svetinjo sem imel pri sebi, ko sem napravil sprejemni izpit za gimnazijo 1. razred. Sprejet sem bil v gimnazijo. V zahvalo sem razdelil z mamo več čudodelnih svetinjic. Meni pa so kupili mama, ko sem izpit srečno napravil, srebrno čudodelno svetinjico s srebrno verižico. Nosim svetinjo okrog vratu. Upam na Marijino pomoč, da mi Marija izprosi to milost pri Jezusu, da bom postal vnet apostol Kristusa Kralja, svet duhovnik. Rad molim molitev, ki je zapisana na čudodelni svetinji: »O Marija, brez madeža spočeta, prosí za nas, ki se k tebi zatekamo.« Kdor nosi čudodelno svetinjo s čistim srcem pri sebi in trdno zaupa v Marijino pomoč, tistega obvaruje Marija vsake dušne in telesne nesreče. Celo svoje življenje bom z veseljem razširjal čudodelno svetinjo, da bi vladal svet po Mariji Kristus Kralj.

Prav pristrčno prosim, prečastiti duhovni oče, pater Križostom, prosite pri daritvi svete maše dan na dan tudi za mene, da se bom dobro učil in da postanem svet duhovnik. Bog Vam povrni!

Oto Hanzi Inzko, Marianum, Klagenfurt (Celovec), Kärnten.

Ljubljanskim dečkom in deklicam.

Sporočite uredniku »Luček«:

1.) naslove tistih bolnikov v Ljubljani, ki so že dalje časa bolni in ne pride k njim noben duhovnik;

2.) povejte, če poznate otroke, ki niso bili za Miklavža nič obdarovani;

3.) napišite natančen naslov tistih staršev, ki jim manjka hrane, obleke ali kuriva.

Postanite Miklavži! Prinesite uredniku z dovoljenjem vaših staršev igrače, ki jih več ne rabite, oblekce, ki so vam pretesne, in karkoli morete. Pa si mislite pri tem: Kar storim enemu izmed teh najmanjših bratev, storim ljubemu Jezusu.

Jezusovi dnevi

Mesec

Navodilo

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanja z „da“, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z „ne“, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil.

Vse za Jezusa!

Ime:

Kraj: Razred: